

Haimslaktning.

När ja härum seistens læste i os teidningi Gotlänningen fick ja se en sirof av bror H. um »kytbisiktning». De var mike sant sum bror H. skriver. Folki ha bliit mike kyndue ná för teiden mot förr. Men kytbisiktningi ha jár nuk bra, fast vörr haráute i avkrokar fran storvärlden vai int' mike um de. De sum vörr slaktar haimde da, de bleir all dri kelk' si pa av nágen doctar ellar va di haitar, vörr báre slaktar u jetar u tycker de jár gutt. Men för att fylge má teiden sá jár de nuck bra, att di som stóirar me sánt, lættar oss fa freiskt u gult kyt, vörr far báre sá leite av de varu báre áute, för den kythilen sum slaktereie sándar áut han gar langsme stórvágar, u vörr alle sum bor langt ifran, far báre se ráiken av bilen u knappt de. Föresten jár de reit sá dóirt till kaup' de för oss sum har leite i plánboki. De áinde kyt vörr bleir bjáudne pa íblant, de jár nár nágen slaktar haimde a gammel ko ellar en gammel hást u káirar íkring u sálar kyt, mairendalls sánne krák sum jár för dálige till sánde till slaktereie i bóin. Sánt kyt kan de reit vare gutt um íblant. Härum dagen kaup't vörr en bit russkyt, de var en gammel »spáthást», ságede han sum sálde kyte. Ja, vörr far tro va di sár; int' vai't vörr va kráki har för sjauká. Men va ja tycker, sá kunde sánn haimslaktning blei bisiktig, ja mainar för sánne sum slaktar krák u káirar kring u sálar till andre. Vörr jár pa lande har u magari, sá vá sum stassboar, u kunde behóve freiskt kyt. De stóiránde i Sverige behóvar snart tánk pa oss allihóp ettarhandi, för sum vörr eer i teidningar sá kráupar svenske bifolkningi íhóp, de bleir sá leite han fóde, láins de kan vare. För att ga tillbaks till kytfrágu, sá skrivde bror H. um »Lurken» sum jetede upp en sjálvdódar greis, sum dót i sveinsjauku u inte dód av de. Da kan ja u teie um att ett var dránger i en

prástgard int' langt ifrá hár för mange herrans ár sine u jetede upp en dódar greis. Han lag dódar i steiu um morgnen nár prástpeiku skudd gi en. Peiku in till prásten, sum blai laisen, nár han fick se greisen ligge dár dódar, u bad me de same att dránger skudd gráveren i járdi. Men da bad di »sót gull» pastorn um di inte kunde fa slakt han u ta kyte, de var raint synd till gráver en sánn stáurar greis. Ja, gánne, ságd prásten, um arr int' bleir sjauke. Ja, di to greisen u slakted han u stákte u livde herrens gláde dagar en langar teid i drángstáuu, u dód inte di hieldar. Haille sáken var den att di fick leite me kyt i prástgarden. U dránger sum var ett par filáurar hadd fundere áut att di mukk skudd fa kyt. Di gav greisen vá me bránnvein teillt pa morgnen förrén peiku kom áut u gav en mat, u da lag greisen dódfullar, de visst dránger de, men prásten u peiku trod att han var dódar di. Men dránger hadd rollit u kyt fick di till bránnveinsbró, bránnveine var int' dóirt den teiden. Kytfrágu förr u ná jár en hapli skillne, de fóds mair krák u sales mair krák, u jetes mair kyt ánn förr. Ja, ná far ja sláute de jár kythistoriu, för ná jár de sóiseldags u kráki skall ha nágt till jete di u, um en skall ha náge avkast av daim.

Gammelgute.